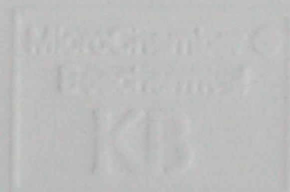

DE SPOOKENDE WEEUWTJES.

t'ZAENDAM,
Gedrukt voor den Autheur, 1679.

Aan den

HEER van M....

Erschoon de vrypostigheid, die ik gebruik om uw naam te stellen voor dit Blyspel, of Critique op de spokende Weeuwtjes, de voornaamste der zelve wiert U Ed: voor dezen opgedragen, op hoop van uw bescherminge, maar het hof, de welbetaamlijkheid, een natuurlijke taal, en voorts alles wat tot de geheele stelling van een toneelstuk vereist word, is u te wel bekent, om niet te twijf'len, dat U Ed: haar met dien yver die door 't konstgenootschap verzocht wierd, zal verdedigen. De razende begeerte die zy hebben, om al wat van hun niet voortkomt voor *grollen en vodden* uit te schreeuwen, heeft my verplicht, als by wijze van wraake, niet alleen der gemeene, maar verhevene geesten, die groote meesters mede eens het stuk in de hand te geven. Ook ontzien zy zich niet d'aanzienlijkste en voornaamste aen te tasten, daarmen van hun met recht zou konnen zeggen:

Een slechthooft schept vermaak in alles wat hy dicht.
Hy heeft geen keurlykheid, en 't kiezen valt hem licht,
En nimmer schryvende als dat schoon is in zyn oogen,
Is hy verwondert van zich zelfs, en opgetogen.
Maar een verheven brein wil zich vergeefs ten trap
Verheffen, die het noit beklimt in wetenschap,
En eindeloos misnoegt van 't geen hy heeft geschreven,
Behaagt hy elk, maar kan zich geen vernoeging geven,
En een, die overal vermaart is om zyn geest,
Wenst om zyn rust, dat hy noit schryver was geweest.

Maar deze, in plaats van die laatste te volgen, slaan alles

 op

op wat hun in de zin ſchiet. Het zou my niet qualijk voegen, in gevolge de gewoonte der opdrachten, uw verdienſten naar hun waarde in top te haalen; zoo ik U Ed: met veele lofredenen in plaats van behagen, niet dacht te verveelen. Zoo zal ik inſgelijks u d'ooren niet vermoejen,

Met Protaſis, Cataſtrophé,
En ander tuychje van die ſneê.

Om dat ik wel weet dat een natuurlijke en verſtaanb're taal u meer, als al die ſtijve pedantſche Phraſes en termini artis kan behagen. Wat de reſt betreft, zou ik die vrienden raden, den aankomeling niet meer den moet en luſt te beneemen, en veel minder zoo licht, en als maght hebbende, een vonnis over de werken der ouden te ſtrijken: Men behoort zeer zedig, en met een omzichtig oordeel van zulke groote mannen te ſpreken, op dat wy ('t geen de meeſte gebeurt) niet veroordeelen, 't geen wy niet verſtaan. En indien 't nodig is aan een van bey de kanten te ſtruikelen, zoo zoude ik liever hebben, dat alle hunne ſchriften met aangenaamheid wierden gelezen, als dat veele der zelve zouden worden verworpen. Ik heb alleen eenige weinige hunner misſlagen beſtaan aan te wijzen, om *de beloofde dankbaerheid en achting te verdienen*, en zal daarom kort beſluiten. D'eer die ik van dezen arbeid begeere is gering, dewijl ik zelfs niet bekent wil wezen, daar ik aan de wereld koſt tonen, dat ik ben

U E[ds].

dienſtbereide Dienaar.

Aan

Aan een
VRIEND.

IK heb endlijk dit boertig werkje, by wijze van een voorſpel, is 't niet tot verbetering, (gelijk ik dat van volkje van dien aart niet verwacht,) ten minſte tot ſpijt van die zich zulks te vergeefs niet zullen willen toepaſſen, op uw ſterk aandringen, goet gevonden in 't licht te laten komen. Ik twijffel niet, of 't zal eenigzins behagen, maar wel dat de Hoogheerſchers of Tirannen (de goeden uitgezondert) van de Amſterdamſche Schouwburg het zelve zullen ten tooneel brengen: niet tegenſtaande het den toeziender vermaak en voordeel aan den armen zou geven. De geeſtige Moliere heeft niet ontzien zijn eigen werken uit te lachen, en Critiques en bijtende aanmerkingen om zijn voordeel zelfs te ſpeelen. Maar deze Heeren Regenten, in plaatz van dat loflijk voorbeeld te volgen, zullen liever, uit een onbeſuisde en verwaande nijt, alle ſtukken, ſchoon z'er niet eens in geraakt zijn, mits dat zy ſlechts den adem daar niet over gehad hebben, achter de bank ſmyten, als met kleine koſten een groote winſt voor den armen verkrijgen. Maar hun wanſchepzels (hoewel zy noch machteloos zijn zelfs zulke voor den dag te brengen) worden van hun, maar ook alleen van hun, voor ſchoonheden uitgeſchreeuwt. *Mulus ibi mulum ſcabit.* Hun naaktheid is voor ieder ontbloot, en 't zal veel arbeid en overſchreeuwen koſten, eer zy de wereld zullen wijs maken, dat de ſteilte van Parnas te beklimmen is met zelfs geen proeven van de konſt te konnen geven, en and'ren haar doorluchte werken te verachten. Hoe hoog zy van hun vindingen roemen, zy ſtaan niet hooger by my te boek, als de voerluiden op zommige

 veeren,

veeren, die alles onder malkanderen in eenen hoelijk voelen, daar dan groote en kleine ſtukken, halve uw vele kruiſſen, en munten, onder een vallen. En die averechtſe geeſten met reden te willen ondergaen, is *Tanquam cum ratione inſanias.* Laat ons dierhalven daer een ſpeldetjen by ſteken; En Momus de reſt bevolen laten.

Momus

Momus doet de Voor-reden.

WEl hey wat magh dit toch beduiden!
Hoe zie ik hier ſoo weinigh luiden?
Wel jemeny hoe komt dit dus?
Of is 't dat *Nil volentibus*
Dit ſtukje voor een vodde uytkrijten,
Om dat het 'er wat ſchijnt te bijten:
Dewijl hun overſte is gewoon,
Al wat niet is van zijnen toon,
Gedurig in den baart te varen.
Hy durft de beſten zelfs bezwaren,
En niet, als 't zijne, ſtaat hem aan.
Daar boven, is 't een vremden haan,
En vry een miſſelijken Sater,
Hy krolt gelijk een maartſe Kater,
En ſtelt zijn allergootſt vermaak
In grollen, en in beeſte-ſpraak,
Hy ſchijnt zich zelven te verkrachten,
En overrompelt van gedachten,
Is 't of hy bergen baren zouw,
En ſchud een muisjen uit de mouw.
Ik mag hem niettemin wel lyen,
Om zijn gezwinde ſnakeryen.
Met welk een aangenamen boert
Word Julfus ten tooneel gevoert!
En dat geen menſch zou denken durven,
Men vint'er in Kartage turven.
Markolfus broertje het de loop,
En 't gaat hum af zoo dun als ſtroop.
Polichinello, die hier ſpeelde,
Hoe lam, is 't ware kind van weelde,
By Julfus, en wat is 't een *eer*,
Als Lais gromt gelijck een *Beer*:
Maar dien hy 't meeſt ſchijnt toe te geven,
Is van een hoger geeſt gedreven,

Dewijl

Dewijl hy gulde vliezen maakt,
En Konings bruiden heeft geschaakt,
En vaarzen ſmeet als met een hamer.
Ik ſpelle uit zijnen naam wel *jamer*, *
In plaats van Majer, doch al hoort
Noch juiſt een letter tot dat woort,
En 't ſtram komt, dus te rederijken,
't Moeſt ſtram zijn, zou het hem gelijken.
Maar daar is noch een and'ren haan,
Wiens vaarzen op hun voeten ſtaan:
Doch of hy noch zoo plomp, en tweemael noch zoo dik was,
Juiſt d'eene en d'and're geeſt, die is my of het ſlik was.
De reſt wanneermen 't wel beziet,
Raakt mijne koude kleeren niet.
Maar 'k trek'er voordeel af by tyen,
Om datze doodlijk elk benyen,
En uit een onbeſuisden haat
Beriſpen meer het goet, als 't quaat.
't Zijn keffers, die maer tandloos bijten.
Maar 'k zou mijn tijd hier wel verſlijten.
Liefhebbers die vermaak bemint,
En hier u tegenwoordig vind,
Men zal u doen een werkje hooren,
Het geen u mooglijk zal bekoren.

* *Is Majer door een letterkeer.*

DE

DE SPOOKENDE WEEUWTJES.

EERSTE UITKOMST.

Thalia. Jacoba.

MY is niet onbewuſt wat u heeft hier doen komen.
'k Heb door de ſchelle faam al iets daar van vernomen;
Maar wijl zy los en licht, de zaken wart in een;
Wenſchte ik dat gy my zelf eens d'oorzaak wilde ontleên;
En wat u voor mijn troon doet ſtorten uwe klachten.

Jacoba.

Godes, uw ſchoonheid, vol van godddelijke krachten,
Vezekert my, dat gy geen ſterflijk ſchepzel zijt.
Ik ben een Weduw: neen. Ik ben die plaats al quijt.
Een and're heeft die in. Ik tracht het maar te wezen.
Dits d'oorzaak van mijn komſt. 't geſchil hier uyt gerezen
En 't ongelijk, my tot mijn onſchult aangedaan,
Verzoeke ik dat Apol doch mach ter harten gaan.
Thalie, ay oordeel zelf, heb ik geen groote reden;
Om over zulk een hoon voor Phœbus troon te treden,
Te klagen, datmen my in naam en ſtaat onteert,
Mijn achting hoont, en noch in mijn gezicht braveert.

Thalia.

Gy hebt geen ongelijk, dat gy eens zoekt te weten
Of gy u zelfs zijt, of uw zelven hebt vergeten.
Ik dacht wel dat geen zaak van klein belang u hier
Gedreven had, maar door verloop des tijts is ſchier
Uw kennis my ontgaan, dies wiltze my verklaren.

Jacoba.

'k Heb wel geen ſtam, maar kan mijn naam wel openbaren,
Ik heet Jacoba.

Thalia.

En waar zijtge toch van daan?

Jacoba.

'k Ben uit den Haagh, Mevrouw.

Thalia.

Hoe kan ik dat verſtaan;

Geen toenaam? dat is vreemt, en komt my ſlecht te voren.
Het is niet hoffelijk een voornaam maar te hooren.
Gae toch *te viervoet* nae den Hage toe, en haal
By uw geſlachtnaam, ook een hoffelijker taal.

Jacoba.

Daar is zy, die elk een heeft met mijn naam bedrogen,
'k Zal de bedriegſter eens gaan treden onder d'oogen.

Thalia.

Maar is zy 't al?

Jacoba.

O ja, daar is geen twijf'len aan.

Thalia.

't Is noch geen tijd, dat gy elkaar te woord moogt ſtaan,
En redelijk dat gy haar op'er beurt laat ſpreken.
Gy moet vertrekken, om haar aandacht niet te breken;

TWEEDE UITKOMST.

Thalia, Angelica.

DOorluchte nimf, hoe? lijt uw grootheid zulk een hoon,
Dat die bedriegſter u haar liſtigheid vertoon?
Zy, die daar van u gaat, wil ieder overkraien,
En meent uw Godheid met haar logentaal te paeien
Zy, die gelijk de raaf, van ieders veren haalt,
Zal bloot ſtaan, zoo zy elk eens niet het zijn betaalt.

Thalia.

Gy moet (met ſchelden valt toch hier niet uit te rechten)
Uw onderling geſchil voor God Apol beſlechten.
Die zal haaſt weten, wie of recht of onrecht heeft.
Dies raad ik dat gy dus den teugel niet en geeft,
Aan uw oplopentheid. maar zeg my op mijn vragen
Uw naam..

Angelica.

Angelica. Maar 'k ben, met uw behagen,
Die Juffer, die men heeft *nachtſpookende* genoemt.

Thalia.

Zoo heet die and're niet.

Angelica.

Zy die zich dus verbloemt,
Heeft zoo mijn naam en kleed verandert en geſchonden,
Dat ik mijn zelve mis, daar zy my heeft gevonden.

En schoon zy haar vertoont gelijk een andere ik,
't Is een bedriegster, voor wiens taal en doen ik schrik.
Als ik 't bedenk kan ik mijn gramschap naeu bedwingen.
De mensch is onderdaan aan veel veranderingen
En al wat menschlijk is, zoo dan is 't dat gy wilt
Verlicht zijn, voor de tijd van uw geluk, zoo spilt
Gy uw geluk, het geen u is gestelt van boven.
Het is warachtig, 't geen ik zeg, wilt my geloven.

Thalia.

Maar holla! spreektge in zulk een taal Apollo aan,
Is 't zeker dat hy noit uw voorstel zal verstaan.
'k Begrijp niet wat je zegt, maar weetge 't zelfs te zeggen?
En zulk een duist'ren zin ter degen uit te leggen?

Angelica.

O zangnimf! mijne taal en redenen zijn klaar
Voor Dichters, hoog van geest, waart gy t' Antwerpen maar,
Liefhebbers zoud gy van mijn dichtkonst hooren roemen
En my voor 't minst zoo hoog, als uw's gelijke noemen,

Thalia.

't Is t'erger datmen zich verwondert en vermaakt
In iets, dat zonder zin, noch ziel, noch zinnen raakt.

Jacoba.

Met uw verlof Mevrouw, hoe kanmen 't klaarder zeggen?
Of hebt gy spottens lust?

Thalia. Ik zal 't u uit gaan leggen.

Het kost wezen dat ik met u spotte, maar
Dat ik u eenigzins verstaan kan, is niet waar.
Doch 'k laat dat blyven. gy moogt zelfs uw zaak verweeren,
Maar wacht u by Apol zoo slecht te redeneren,
Zoo duister en ontzint te spreken, maar wanneer
Gy weêr na Brabant keert, neem uw jargon dan weer,
Die kan daar eenigzins, gelijk ik hoor, behagen.
Maar niemant kan hem hier in 't allerminst verdragen.
Des schik u op Parnas ook na de wet van 't land,
Hier is geen vaars in waarde, als daar 't verlicht verstand
Des Dichters zich in toont, wilt dese raad onthouwen.
Gy moet, indien gy kunt, uw zaken klaar ontvouwen.

Jacoba.

Ik volg uw raad en ben zeer hoog aan u verplicht.

Thalia.

't Is wel. Daar komt Apol de Vader van het licht.

DERDE UITKOMST.

Apollo, Thalie.

NU ben ik hier Thalie, om 't vonnis eens te ſtrijken,
Waar zijn de Weeuwtjes? 'k zoek hun twiſt te vergelijken.
Waar zijnze?
Thalia. Daar is d'eene, en d'andere zal daar aan
Verſchijnen, z'is om zich te tooyen weg gegaan.
Zy wil niet ongehuld voor uwen troon genaken.
Gy zult van wangunſt en van hartstocht haer zien blaken,
Haar groote jalouzy zal u vermaken, maar
Dat heeftze al kort geklaart. zy nadert al. zie daar. *Jacoba uit.*
Apollo. Mejuffers eer ik iets kan van 't geſchil beſluyten,
Moet gy my uwen eiſch en hoog belang eerſt uiten.
Iac. 'k Wiſt garen wie van ons de braafſte gaven heeft,
En zonder opſpraak als een fraye Weduw leeft,
Of om de zaak eens in zijn binnenſte te raken,
Wie 't rechte Weeuwtje zy, dat geeſtig kon vermaken.
Apollo. Van waar 's uw komſt?
Beyde. Z'is uit den Hage.
Apollo. Helikon,
Erkent met recht die plaats voor Neerlands Hengſtebron.
Secundus, en 't gedicht van Huigens zoo verheven,
Getuigen welk een lof wy aan haar ſchriften geven.
Wat uit den Haag komt heeft een voorrecht. doch door wien
Ontfangt gy 't vry geley om hier mijn rijk te zien?
Jacoba. Door 't konſtgenootſchap *Nil volentibus.*
Apollo. Dat's kluchtig.
En gy? *Angel.* Door Peiske, een man, om zijne konſt doorluchtig.
Apollo. Wel aan, zeg uw begeerte, en maak het klaer en kort.
Of keert lieſſt beide, daar gy zoo geprezen word.
En neemt dees voorwaarde aan, men ſchuurt den rechter d'ooren.
Gemeenelijk, als hy na twiſt of klacht moet hooren.
'k Zal uit een woord dry vier wel merken kunnen, wat
De gantſchen ommeſlag van uw geſchil bevat,
En wie verongelijkt met reden is t'onvreden.
Iacoba. Mijn Heer Apollo, hoor dan na mijn klachte en reden.
Die Juffer, die daar nu mijn perſonage ſpeelt,
Is een bedriegſter, die mijn naam en eer ontſteelt,

Vol ſtreeken, en een taal, die niemant recht kan weten.
Zy laat zich noit verſtaan. Doch waarom tijd verſleeten?
Hoewel zy zich zoo trots op zuiverheid beroemt,
En hare dobbelheid met zoo veel zin verbloemt,
Gelijk zy ſpreeckt met dees hoogdravende gedachten,
Ik bid u doet toch van mijn dubbelheid geen klachten,
D'uur ſtaat in haar geboort, die u licht baren zal
Van 't luk, 't geen mijne liefde u geeft in dit geval:
'k Beken, ik weet niet wat zy met die taal wil zeggen,
Noch is'er een geheim voor my niet uit te leggen,
Een vaars, zoo om het rijm verwrongen in de taal,
En zin, dat ik het om zijn frayheid weer verhaal.
Want zoo 't bekent word dat wy immer zamen wezen,
Waar ſpreektmen op die wijs? en zeker, 'k zou noch vrezen,
Ver mis te raden, zoo ik zeggen moſt, wat zin,
Haar minnaar ſpreekt, als hy haar nodight tot zijn min.
Dat is een Hoveling, volmaakt in al zijn reden,
Die met zijn zuiver duitſch een ſteene hart zouw kneden.
Zo weinig kan ik niet de minſte zin verſtaan,
Wanneer haar minnaar dus zijn lief komt ſpreken aan.
Wanneer men dan verwacht de toekomſt van Aurore,
Maar 'k had dees duiſternis in eeuwigheid verzwooren,
Daar zoo veel glans uit ſtraalt, gelijk uit Thetis bron
Zou rijzen, om den nacht van mijn gemoet te lichten.
Voorwaar een ſchoone ſtijl, en trotſe trant van dichten.
Die my, hoe zeer omringt van glans, geen klaarheid geeft,
Maar 't ſchijnt dat hy voor haar zo groot een heuſcheid heeft,
Dat hy in alles met zijn lief wil evenaaren:
Ook weet zy nergens ſchier de wetten te bewaren
Der welbetaamlijkheid, wanneer men van 'er hoort
Vol waan. *Door dien mijn oog veel minnaars heeft bekoort.*
Doch elders ſchijntze noch al reedlijk fier te leven,
Maar zo ik immer werd tot and're min gedreven,
Dat my een donderſlag tot morſelen verplet.
Zo onbezonnen vloek, zo los, maakt my verzet:
Die paſt geen Vrouw wel opgevoed en wel geboren;
Voorts laatze u zulk een taal of liever brabbling hooren,
Dat die aan 't Hof, noch zelfs in Steden werd geleên.
En gy, Mevrouw, durft noch gelijk een Haagſe treên?
Wat merk, wat eigenſchap (en 'k zal u dan verſchoonen)
Hebtge om in 't allerminſte een Haagſe te vertoonen?

Wat edelmoedigheid is't toch, die u versiert,
Als gy lichtvaardig dus afgrijslijk vloekt en tiert,
'k Wensch dat den Hemel met een overdichte regen
Van blikzem my verniel, eer dat ik immer tegen
Mijn eerbaarheid misdoe. Hier schijnt gy fier te zijn,
Maar 't minste dreigement ontneemt u weer dien schijn,
Als gy zo laf en blode uw achtbaarheid laat schenden,
En komt als een slavin gedompelt in elenden.
Ach Hemel wat is dit, ik bid u wilt niet slaan.
O groote Apol ik ben daar waarlijk in belaân
En schaamroot, dat ik moet uw Majesteit genaaken
En moeilijk vallen, met zo walgelijcke zaaken.
Nu oordeel, of ik 't my niet belgen mag met reên,
Dat gy zo stout komt in mijn schijn te voorschijn treên.
Angel. Uw tegenwoordigheid, O Vader aller lichten!
Moet wel een wonderdaad in dees' Mevrouw verrichten,
Uw stralen geven glans en licht aan haar verstand,
Want zy is niet gewoon te spreeken op dien trant:
Verfoeilijk is haar taal, en vaats voor keurige ooren,
En schoonze meent, zy heeft een nette stijl verkooren,
Zo is zy echter of aanstotelijk, of plat.
Komt neem een groote boor en maakt hier noch een gat.
Is dat niet zedig, en recht op zijn hoofsch gesproken,
Een Juffer, die zo spreekt, waar heeft het'er ontbroken.
En luid dit meê niet fraai? *Katrijn hoe zijtge slecht*
Dit is al't schoone, maar al't vuil, heb ik zijn knecht
Door ons gemaakte gat, flus na de wasch zien brengen.
't Schijnt datze 't woord van gat steets in haar taal wil mengen,
Of zou het zijn, dat die het meest haar heeft geleert,
In vuile gaten al zijn leven heeft verkeert.
Het groene zootjen en meer diergelijke reden,
Zijn 't recht bewijs en pit van haare hoflijkheden.
Haar zedigheid vertoont zy mede al in 't begin,
Als zy den vryer hoopt te vangen in haar min,
En zegt rond uit, *ik wil met frisser man vergeeten*
Den droeven tijd, die 'k met een zieken heb versleeten.
Het voegt een Haagze vrouw te voeren zulk een taal,
Maar noit als in 't bordeel. toch zou ik altemaal
Haar schoone deugden hier ophalen, 't zou verveelen;
En ik zou schijnen zelfs met mijne plicht te speelen:
Maar denk eens hoeze moet besmet zijn en beklad,

Die zoo veel lompen tot haar Stiefvåårs heeft gehad,
En voor de naaste van haar Vaders moet begroeten,
Een, die verwaant uw konst wil treden met de voeten.
O groote Apol! en die zich heeft bekent gemaakt,
Om dat hy nijdig en vol wind uw kind'ren laakt.
Een and're Marsyas laat weer zijn boersheid hooren,
En vilt met schenden en braveeren yders ooren.

Flip met twee pleisters voor d'oogen.

Flip. Hei hollà! voort doe op, waar drommel ben ik hier?
Apol Hoe? waar van daan, en zo geblind, met zulk getier?
Wie raad u, om dus stout mijn heiligdom te naaken?
Hoe kostge blindeling op deezen top geraaken?
Maar men ontbind hem eerst. spreek, nu hoe komtge dus?
Flip. Mijn duivelmeestertje van *Nil volentibus*,
Die weet het, maar ik niet, hoe droes zou ik 't ook weeten,
'K ben van geen Poltergeest noch bytebauw bezeten,
Geen Poepenheinsman, noch geen Witvrouw, geen Calvin,
Geen Gochmagoch, en wat my vorder in de zin
Noch meer zou schieten, had uw hooft zoo vol van stralen,
Door die verwondering mijn gedachten niet doen dwalen.
'K ben zulk een grooten heer te zien niet zeer gewent.
Maar 'k ben in Kotten en Kroegen wel bekent;
Daar ben ik 't haantje, en kanze alsamen oversnoeven.
En hoeze zeilen, 'k weet het yder af te loeven.
Maar daar zie 'k weêr het spook, *'k moet het eens recht bezien,* *Jacoba gewaar wordende.*
Zy is het, licht haar rok maar op tot aan de knien.
Ik ken'er altewel aan haar blankette wezen,
Ik durf'er echter niet aanraken, en het vreezen
Maakt dat ik 't hart schier uit mijn lijf smyt in mijn broek.
Apol. Wat onbeschofter zot, dien ik met reden vloek!
Hou Palfrenier! gewoon op Pegasus te letten,
Kom herwaarts.
Palfrenier. Hier mijn heer, ik luister naar uw wetten.
Apol. Stoot dezen vlegel met uw vork flux van Parnas,
En dat hy brande in een *Kalkoven* heel tot asch.
Die onbeschoftheyd mag mijn konst niet meer verdoven.
Flip. Daar is 't zo quaat niet, en mijn heer noemt dat *Alkoven.*
Palf. Voort, voort, gy Buffel, laat uw konsgenootschap zien
En hooren, wat voor eer men haar hier aan zou biên.
Komt gy in 't vallen niet slechts hals en been te breken.

Hier word hy van Parnas geschopt.

Flip. Ay my! ay my!
Apol. Hy blijf van mijne gunſt verſteken
Voor eeuwig. dat mijn rijk voortaan geſloten zy
Voor zulke peſten, die mijn konſt en heerſchappy
Bezoet'len, 'k wil niet dat my imand zal genaaken,
Als die door konſt en geeſt zich 't waardig wiſt te maken.
Geen overſchreeuwen, noch geen ſchelden gelt by my,
Maar zuiv're taal, gevoegt by kracht van poëzy.
Wat u belangt 'k wil uw geſchil nu wel beſlechten,
Mejuffers, maar 'k zie 't naar uw wenſch niet uit te rechten
't Was allerbeſt dat gy malkander wel verſtond.
Iacoba. Ik wacht het vonnis uit uw goddelijke mond.
Angelica. Ja Pindus opperheer, ik ſtel 't aan uw behagen,
Wijs, zo zie ik de zon van mijn geluk aan 't dagen.
Apol. 'K verſta uw reden noch uw taal, 'k hoor ſlegs geluid.
Dies wiltge datmen u verſtaat zo ſpreek recht uit.
Maar gy die eenigzints natuurlijk noch wilt ſpreken,
Doch echter in een taal, die 'k zeer onzuiver reken,
En die aan 't haagſe hof geoordeelt word voor lam,
Mocht met'er woning zijn gebleven t'Amſterdam,
Of hebben voor uw deel een konſtenaar gekoren,
Die beter 't onderſcheid der taalen wiſt te hooren.
T'Antwerpen was 't voor u het veiligſte geweeſt
Te blijven, want men ſchoeit daar op een ſlechter leeſt,
En daar verſchijntmen meer op 't Schouwburg, om te klappen,
Als om te hooren een verhaal van wetenſchappen,
En braave vindingen, zo rijk van geeſt als ſtof.
Gy waart dan geen van tween bequaam voor 't haagſe hof.
En gy had beſt gedaan, indien gy had beſloten
Te blijven in de plaatz, waar uit gy zijt geſproten.
Ik rade u ſchielijk dan in ſtilte weg te gaan,
Dewijl ik vrees, dat hier een derde daatlijk aan
Zal komen, d'outſte, en die van my zal recht begeeren,
Om dat ik 't ongelijk, haar aangedaan, zou keeren.
Ik weet dat haare klachte u in 't byzonder gelt, *tegen Jacoba.*
Die haar verandert, en verſlimt hebt met gewelt.
Thalie laat ons gaan, gy Weeuwtjes wilt vertrekken.
Want 'k vrees met reden dat u yder zou begekken.

EYNDE.